

הרגע הזה. זה היה רגע נהדר. אנחנו עומדים לנחות בחינת-אונס במים, הפקה היושב במגדל-הפיקוח על אדמה מוצקת אומר לנו באנגלית: "GOOD LUCK" ואפרים משיב לו בשלווה: "GOOD DAY", וסוגר את המכשיר. היה שקט, דממת-מוות, וכל מה שאתה שומע, שניות לפני שאתה עומד לצלול במים, הוא גוד-לאק, גוד-דיי."

ואז הסתיים הכל. ניתק הקשר עם העולם החיצון. מאותו רגע ידעו הארבעה כי הם נתונים לחסדי שמיים. הם עשו סידורים אחרונים, ניפחו תגורות, ותירצה מונתה כפותת הדלת.

איך חשו ברגעים אלה? קשה להם להיזכר, עתה, כשהם יושבים בדירה מר-גנת וחמה בתל-אביב, אינם יכולים לשחזר בכיור את הרגעים הקשים שעברו עליהם. המאזינים להם מצפים שיתארו פאי-ניקה, פחד נורא, אך הם זוכרים תחושות כאלה. אפרים מתאמץ לשחזר את הרגעים שלפני הנחיתה, ואומר: "אני זוכר שהיה שקט יפה כזה. האנשים לא הגיבו בפאניקה, לא הציעו עצות, לא התערבו."

„יותר יפה

מקונצרט"

תירצה: „אני באופיי פטפטנית איומה, ועושה פאניקה מכל דבר, אבל יש רגעים שאתה לא פועל כמו שאתה. עד היום אני לא מבינה איך זה שלא הייתי היסטורית."

אפרים: „כשאתה עסוק, אין לך זמן לפתח מחשבות. לא היה לנו זמן. אילו היו לנו שלושים דקות נוספות, המצב היה בודאי אחר" והוא ממשיך: „הכנו את הסירה להוצאה מהירה, זו היתה סירת דינמי, הנראית כשני גלגלי טרקטור

רה מספרת תירצה: „פתאום נשמע רעש מושיע. שמעתי משהו כמו: 'הנה הנה באה הסירה'. זה היה רעש נהדר, יותר יפה מקונצרט. ואני אהבתי קונצרטים." אפרים: „לי זה היה אחד הרגעים הכי חשובים בחיים שלי. זה היה הרגע שבו חשבתי לעצמי: הנה יש סירה, אילמלא אותה סירה לא היינו יושבים פה היום. ידעתי: יש סירה, כעת אפשר ללכת הל-אה."

הארבעה ניסו לטפס על הסירה, שני הבחורים נפלו למים ונאחזו בדפנותיה. גם תירצה נפלה למים. אפרים חזר למ-טוס ונסות להציל מעט מיטען, וגם לפז-רו על-פני המים כדי שניתן יהיה לאתרם בקלות. ואז ניסו השלושה לעלות אל הסירה שוב.

תירצה: „אז קרה דבר איום. אני יכולה להגיד בשקט שזה היה אחד הרגעים הנור-איים בחיי. מוטי משך אותי פנימה, והי-סירה התהפכה. שתינו מים וצפנו למעלה. היתה רוח נורא חזקה והתרחקנו למרחק של שלושים מטר מהסירה. לי היה נדמה שאנחנו רחוקים קילומטרים. התחלנו להי-סחף ולהתרחק, מבלי יכולת לשלוט על המצב. מרחוק ראינו את זנב המטוס. ואת אפרים רחוק כליכך. אני יכולה לשמוע את עצמי צורחת: „אפרים! עבר המון זמן עד שאפרים הגיע אלינו."

„דרגה של

תת-אדם"

אפרים: „הסירה נחפזה בגלל ה-רוח. לא נבהלתי. חשבתי לעצמי: עכ-שיו אני צריך להתעייף, שחיתי מהר, והגעתי אליהם באפיסת-כוחות. נתליתי תשוש על הסירה, שרק יוסי היה עליה, ואמרתי לו שיתן לי לנוח שתי דקות. אחר-כך עורתי לתירצה. משכתי אותה

הניצולה

תירצה ירדה בת ה-28, פטלת-קרמיקאית במקצועה, שהתה בלונ-דון לביולי חופשה, ותפסה טרמפ שיכול היה להיות טרמפ אל המוות. תרצה רכשה את הערצת חברה להרפתקה, התנהגה למופת וטוענת: „במטע זה לא הייתי אשה בודדה בין שלושה גברים. היינו ארבעה אנשים."

אבל היא לא התקבלה טוב. השתדלנו שלא להירדם, כדי שלא נקפא והגוף לא יתנוון."

ההצלה

המופלאה

עי? מה חשבו ארבעת האנשים שהי-טלטלו משך עשרים שעות על גלי הים הסוערים, כשהם רטובים עד לשד עצ-מותיהם, יושבים בתוך סחי וקיא, משתד-לים להקיא ולעשות את צרכיהם פעמים רבות ככל האפשר, על-ימנת להתחמם, שלא לקפוא?

אפרים: „חשבתי רק על דבר אחד. חיי-כיתי שיבואו להציל אותנו. חשבתי על הרגעים שבהם אשב בבית ואספר מה קרה. ניסיתי לשחזר מה קרה באוויר, בדקתי את עצמי. הייתי אופטימיסט, לא יצא לי לחשוב על מוות. ידעתי שיבואו לחפש אותנו עם עלות הבוקר."

תירצה: „הרגע הכי קשה שלי היה בשבע ורבע, כי בשבע עלה האור ובי-שבע ורבע עדיין לא באו לחפש אותנו, שבע היתה לנו שיחה. חשבנו שחמישה ימים נוכל להחזיק מעמד בלי מים ובלי אוכל. במשך כל אותן שעות ארוכות נעשיתי ריקה, לא חשבתי, לא פחדתי מכלום כי לא היה ממה לפחד. נמנמתי, שאלתי שאלות טכניות. רק דאגתי שמא הסירה תתהפך."

אפרים: „לא הגענו למצב של ייאוש. אחרי יומיים בים היינו מגיעים לזה." בעשר-ושלושים הופיע מטוס-סיוור. אחד רי חצי שעה של חיפוש, משלא מצא אותם, הסתלק. הארבעה קיללו את הצרפי-תים, ואפרים חשב לעצמו שטייס ישראלי לא היה חוזר לבסיסו כל עוד לא מצא (המשך בעמוד 40)

תירצה: „הרגשתי זיפת. כעסתי על הצרפתים המטומטמים וקיללתי אותם בי-קול רם."

האנשים ישבו בסירה ושקפו. מדי פעם-שאלו זה את זה שאלה שנועדה, בעצם, לעודד את השואל יותר מאשר את הנש-אל; „אתה בסדר?" — שהפכה במשך השעות הסיסמה הפרטית שלהם. פעם הציע מישו להפוך את דלת הסירה למיפרש. מישו אחר הציע לשחות לחוף. ואז בא השלב שבו החלו להקיא.

בתחילה לא היה נעים. האנשים שהיו, רק לפני שלוש שעות, כימעט זרים זה לזה, התנערו חיש מכל גינוני-הנימוס. מספר אפרים: „שואלים אותי: איך הר-גשת כשהיית צריך להקיא לפני שני אנ-שים שאינך מכיר טוב ובהורה? אבל זה לא היה רע. משתי סיבות: האחת: הרגשתי הקלה, והשנייה, זה חימם את המים הקפואים שבתוכם ישבנו."

וזה לא הסריח? אפרים: „במצבים כאל-לה אתה מגיע לדרגה של תת-אדם: זה להקיא. זה לעשות פיפי כשמישהו יושב לידך."

תירצה: „עניין הפיפי היה נושא לשי-חה. כל הזמן האצנו זה בזה: חברה, תעשו פיפי. בתחילה עשינו כי היה צורך. אחר-כך פיתחנו טכניקה מיוחדת, הקאנו והשתנו חופשי." אפרים: „צריך להבין. לא היינו בלבוש חם, היינו רטובים מכף-רגל ועד ראש, היינו חייבים להתחמם. בזמן ההוא עדיין חילינו שמישהו יציל אותנו. כמה אוניות עברו, ואותנו לא, אבל לא דובים ולא יער."

במשך כל 20 השעות אסור היה לזוז. רגליים נחו על רגליים. מדי פעם בדקנו שהאצבעות לא קפאו. תירצה היתה נהי-דרת. היא היתה חופשיה לגמרי, בלי פאי-ניקה. היו רגעים קשים. ניסיתי בדיחה,

לא בעזרת השמיים

כימעט-בטוח, בעת שהמטוס החד-מונעי שבו טסו לישראל נדם והחל מאבד גובה. „אילו אפרים, לא הינו מצליחים לצאת מזה בחיים," היא אומרת בביטחון גמור.

בכוח לסירה. אמרתי למוטי: עכשיו תנוח. רק תנוח. תחזיק את הסירה, תנוח שלוש דקות, ואז נמשוך אותך בכוח פנימה." וכך היה. הסירה היטלטה, ארבעתנו עלינו עליה וישבנו אחד על השני. תירצה כל הזמן פחדה מדבר אחד. היא פחדה שנת-הפך.

הארבעה שהו על הים עשרים שעות רצופות. היה להם קשר-עין עם החוף, אולם עובדה זו השפיעה על כל אחד מהם באופן שונה.

תירצה: „זה נתן לי הרגשה שאני איכ-שהו מחוברת לקרקע."

אפרים: „זה היה רע. כי החוף הלך והתרחק. אני הייתי אופטימי, תירצה היתה אדישה. עשרים שעות לא דיברנו. ניסינו לאתר את כיווני הרוח, ישבנו ועשינו הערכה לגבי המרחק מהחוף. דאגנו לשי-ווי-משקל. היו גלים גבוהים מאד. הסירה התמלאה במים והתחלנו להוציא מים עם הנעל של יוסי, שתירצה לקחה אחר-כך למזכרת. אחרי השעתיים הראשונות הגיע הליקופטר שבא לחפש אותנו. הסתלק, זו היתה אכזבה נוראית. לי זה היה אחד הרגעים הכי קשים. ראיתי שויתרו עלי-נו, כאילו לא האמינו שנצא חיים.

ענקיים אחד מעל השני, עם פתח בצד. עשיתי פנייה כדי לזהות את כיוון הרוח ולנחות כפי שצוי. מבחינה טכנית של נחיתה, השתדלתי לנחות מה שיותר שטוח וחלק. הורדתי הגלגלים כדי למנוע פגיי-עת הכנסיים במים, מה שעלול היה לגרום להתהפכות. המטוס נגע שלוש נגיעות בי-מים ונעצר. אז הורגשתי את המים בפעם הראשונה. תירצה פתחה את הדלת, ושר-מעתי את קולה לראשונה. היא שאלה: אפרים, מה לעשות עכשיו? אמרתי לה: „המטוס על המים. תעמדי על קצה הכנף ותחכי עד שנפח את הסירה."

תירצה: „היה שקט. יצאתי מהפתח והי-לכתי לכנף. המטוס צף, ועד שלא התמלא במים לא שקע. הגלים היו גבוהים מאד. היה חושך מוחלט והים סער. כשאני חוי-שבת על זה עכשיו, אני רואה לנגד עיני קירות של מים. אבל אז לא היתה לי ברירה. עמדתי על קצה הכנף וחיכיתי." היו אלה רגעים רבי-משמעות לגבי אר-בעת הנוסעים. עתה, אחרי שהמטוס נחת על הים בשלום, היו תלויים בחסדיה של סירת-ההצלה הקטנה שאמורה היתה לשאת אותם על פני הגלים. על מה שהתרחש ברגע שבו נופחה הסי-